TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2008. gada 20. novembrī *

Lieta C-1/07

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Landgericht Siegen* (Vācija) iesniegusi ar 2006. gada 29. novembra lēmumu un kas Tiesā saņemts 2007. gada 3. janvārī, krimināprocesā pret

Frank Weber.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*] (referents), tiesneši J. Klučka [*J. Klučka*], U. Lehmuss [*U. Lõhmus*], P. Linda [*P. Lindh*] un A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

* Tiesvedības valoda — vācu.

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— F. Vēbera [*F. Weber*] vārdā — V. Zeftels [*W. Säftel*], *Rechtsanwalt*,

— Itālijas valdības vārdā — I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz S. Fjorentino [*S. Fiorentino*], *avvocato dello Stato*,

— Portugāles valdības vārdā — L. Iness Fernandišs [*L. Inez Fernandes*], pārstāvis,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — Ž. Brauns [*G. Braun*] un N. Jerela [*N. Yerrell*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2008. gada 17. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz to, kā interpretēt Padomes 1991. gada 29. jūlija Direktīvu 91/439/EEK par vadītāju apliecībām (OV L 237, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 29. septembra Regulu (EK) Nr. 1882/2003 (OV L 284, 1. lpp., turpmāk tekstā — "Direktīva 91/439").

2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar kriminālprocesu, kas ierosināts pret Vēberu par to, ka viņš 2006. gada 6. janvārī ir vadījis automašīnu Vācijas teritorijā bez vadītāja apliecības, kas nepieciešama šajā nolūkā.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Saskaņā ar Direktīvas 91/439 pirmo apsvērumu:

"[..] kopējās transporta politikas mērķiem un kā ieguldījums ceļu satiksmes drošības uzlabošanā, kā arī lai atvieglotu personu pārvietošanos, kas apmetas uz dzīvi citā dalībvalstī nevis tajā, kurā šīs personas ir nokārtojušas transportlīdzekļa vadītāja prasmes pārbaudījumus, ir vēlams, lai pastāvētu Kopienas parauga valstu transportlīdzekļu vadītāju apliecības, ko dalībvalstis savstarpēji atzītu bez pienākuma nomainīt šīs apliecības."

4 Šīs direktīvas ceturtajā apsvērumā ir noteikts:

"[..] satiksmes drošības interesēs ir jānosaka minimālās prasības vadītāja apliecību izdošanai."

5 Direktīvas 91/439 pēdējā apsvērumā ir precizēts:

"[..] satiksmes drošības un satiksmes interesēs dalībvalstīm jābūt spējīgām uz visiem transportlīdzekļu vadītāju apliecību turētājiem, kuri ir ieguvuši parasto dzīvesvietu to teritorijā, attiecināt attiecīgo dalībvalstu tiesību normas par transportlīdzekļu vadītāju apliecību atņemšanu, aizturēšanu vai anulēšanu."

6 Minētās direktīvas 1. panta 2. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstu izdotās vadītāju apliecības tiek savstarpēji atzītas."

7 Direktīvas 91/439 7. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā vadītāja apliecības paredzēts izdot tikai tiem pretendentiem:

"a) kas saskaņā ar I un II pielikuma noteikumiem ir nokārtojuši praktiskās braukšanas pārbaudi un teorētisko zināšanu pārbaudi un atbilst medicīniskajiem standartiem;

b) kam ir parastā dzīvesvieta dalībvalstī, kas izdod vadītāja apliecību, vai kas var pierādīt, ka tur ir mācījušies vismaz sešus mēnešus."

8 Saskaņā ar Direktīvas 91/439 7. panta 5. punktu:

"Nevienam cilvēkam nav tiesību turēt vairāk kā vienas dalībvalsts izdotu vadītāja apliecību."

9 Šīs direktīvas 8. panta 2. punktā un 4. punkta pirmajā daļā ir paredzēts:

"2. Ievērojot krimināltiesību aktu un policijas tiesību aktu teritorialitātes principu, parastās dzīvesvietas dalībvalstis uz citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības turētāju var attiecināt savas normas par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, apturēšanu, atņemšanu vai anulēšanu un tāpēc, ja nepieciešams, apmainīt vadītāja apliecību.

[..]

4. Dalībvalsts var atteikties atzīt jebkuras tādas vadītāja apliecības derīgumu, ko izdevusi cita dalībvalsts personai, kas pirmās valsts teritorijā ir pakļauta kādam no 2. punktā minētajiem pasākumiem."

Valsts tiesiskais regulējums

10 Likuma par ceļu satiksmi (*Straßenverkehrsgesetz*) redakcijā, kas ir piemērojama pamata lietā (*BGBl*. 2006 I, 1958. lpp., turpmāk tekstā — "*StVG*"), 3. panta 1. un 2. punktā ir paredzēts:

"1. Ja persona nav spējīga vadīt transportlīdzekli, iestādei, kas izdod vadītāja apliecību, tā viņam jāatņem. Ārvalstī izdotas vadītāja apliecības gadījumā apliecības atņemšana — pat ja tā ir veikta saskaņā ar citiem noteikumiem — ir līdzvērtīga tiesību izmantot vadītāja apliecību Vācijā zaudēšanai. 2. panta 7. un 8. punkts ir piemērojami *mutatis mutandis*.

2. Atļauja vadīt transportlīdzekli zaudē spēku līdz ar atļaujas atņemšanu. Ārvalstī izdotas vadītāja apliecības atņemšanas rezultātā tiek zaudētas tiesības vadīt transportlīdzekli valsts teritorijā [..]."

11 *StVG* 21. panta 1. punktā ir noteikts:

"1) Ieslodzījums līdz pat vienam gadam vai naudas sods tiek piespriests ikvienam, kas

1. vada transportlīdzekli, kaut arī viņam nav šajā nolūkā nepieciešamās vadītāja apliecības, vai ja transportlīdzekļa vadīšana viņam ir aizliegta saskaņā ar Krimināl-kodeksa 44. pantu vai šī likuma 25. pantu."

12 1998. gada 18. augusta Noteikumu par atļauju personām piedalīties ceļu satiksmē (Noteikumi par vadītāja apliecību) (*Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr* (*Fahrerlaubnis-Verordnung*)) (*BGBl.* 1998 I, 2214. lpp., turpmāk tekstā — "*FeV*"), redakcijā, kas spēkā pēc 2006. gada 14. jūnija noteikumu pieņemšanas (*BGBl.* 2006 I, 1329. lpp.), 28. panta 1., 4. un 5. punktā ir noteikts:

"1) Derīgu [Eiropas Savienības] vai [Eiropas Ekonomikas zonas (turpmāk tekstā — "EEZ")] vadītāja apliecību turētāji, kuru parastā dzīvesvieta 7. panta 1. vai 2. punkta nozīmē ir Vācijā, drīkst vadīt transportlīdzekļus Vācijā tiem piešķirto tiesību apmērā, ievērojot 2.–4. punktā minētos ierobežojumus. Citā valstī piešķirto vadītāja apliecību nosacījumi jāņem vērā arī Vācijā. Šie noteikumi jāpiemēro šādām vadītāja apliecībām, ja vien nav noteikts citādi.

[..]

4) 1. punktā minētās tiesības neattiecas uz tādiem [Eiropas Savienības] vai EEZ vadītāja apliecību turētājiem,

[..]

3. kuriem tiesa uz laiku vai uz mūžu vai arī administratīva iestāde ar nekavējoties izpildāmu vai galīgu lēmumu atņēmusi vadītāja apliecības Vācijā, kuriem vadītāja apliecība atteikta ar galīgu lēmumu vai kuriem vadītāja apliecība nav atņemta tikai tādēļ, ka starplaikā viņi no tās ir atteikušies, [..]

[..]

5) Tiesības Vācijā izmantot [Eiropas Savienības] vai EEZ vadītāja apliecību pēc tam, kad ir pieņemts kāds no 4. punkta 3. un 4. apakšpunktā minētajiem lēmumiem, tiek piešķirtas, pamatojoties uz iesniegumu, ja vairs nepastāv neviens no iemesliem, kas kalpoja par pamatu vadītāja apliecības atņemšanai vai vadīšanas tiesību aizliegumam. [..].”

13 *FeV* 46. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

“Ja izrādās, ka vadītāja apliecības turētājs nav spējīgs vadīt transportlīdzekli, iestādei, kas izdod vadītāja apliecību, tā viņam jāatņem. Tas īpaši attiecas uz slimības vai nepiemērotības vadīt transportlīdzekli gadījumu 4., 5. un 6. pielikuma nozīmē vai smagu vai atkārtotu Ceļu satiksmes noteikumu vai Krimināllikumdoksa pārkāpumu gadījumu, kas izslēdz spēju vadīt transportlīdzekli.”

14 *FeV* 46. panta 5. punktā ir noteikts:

“Atļauja vadīt transportlīdzekli zaudē spēku līdz ar atļaujas atņemšanu. Ārvalstī izdotas vadītāja apliecības atņemšanas rezultātā tiek zaudētas tiesības vadīt transportlīdzekli valsts teritorijā.”

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

15 2004. gada 18. septembrī tika konstatēts, ka Vēbers — Vācijas pilsonis, kas dzīvo Vācijā, — vadīja transportlīdzekli reibinošu vielu (kaņepju un amfetamīna) ietekmē. Par šo pārkāpumu ar *Kreis Siegen-Wittgenstein* [Zīgenvitgenšteinas pašvaldības] 2004. gada 17. novembra administratīvu lēmumu, kas kļuva galīgs 2004. gada 4. decembrī, tika noteikts naudas sods, kā arī uz vienu mēnesi tika pārtraukta viņam Vācijā izdotās vadītāja apliecības darbība.

16 2004. gada 18. novembrī *Karlovy Vary* pašvaldības (Čehija) iestādes Vēberam izdeva vadītāja apliecību A1, A, B un AM kategorijas transportlīdzekļu vadīšanai uz desmit gadiem. Apliecībā bija norādīts datums — 2004. gada 16. novembris —, kurā bija nokārtots transportlīdzekļa vadīšanas tiesību eksāmens.

17 2005. gada 7. janvārī ar *Kreis Siegen-Wittgenstein Ordnungsamt* [Zīgenvitgenšteinas pašvaldības Sabiedriskās kārtības iestādes] vēstuli Vēbers tika informēts, ka, ņemot vērā 2004. gada 18. septembrī konstatēto pārkāpumu, attiecībā uz viņu tiek veikta procedūra, lai pārbaudītu viņa braukšanas prasmes. 2005. gada februārī Vēbers savu Vācijā izdoto vadītāja apliecību nodeva administratīvajai iestādei.

18 Ar 2005. gada 17. marta lēmumu, kas kļuva galīgs tā paša gada 6. aprīlī, *Kreis Siegen-Wittgenstein Ordnungsamt* atbilstoši *StVG* 3. panta 1. punktam un *FeV* 46. panta 1. punktam atņēma Vēberam Vācijā izdoto vadītāja apliecību, kā rezultātā viņš saskaņā ar *StVG* 3. panta 2. punktu un *FeV* 46. panta 5. punkta otro teikumu zaudēja tiesības vadīt transportlīdzekļus Vācijā.

19 Ar *Amtsgericht Siegen* [Zīgenas Pirmās instances tiesas] 2006. gada 22. augusta spriedumu Vēberam, pamatojoties uz *StVG* 21. pantu, tika piespriests sods par transportlīdzekļa vadīšanu bez vadītāja apliecības, proti, par pārkāpumu, kas tika konstatēts 2006. gada 6. janvārī notikušās policijas pārbaudes laikā.

20 Vēbers par minēto spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību *Landgericht Siegen* [Zīgenas Apgabaltiesā], lai panāktu savu attaisnošanu, jo, tā kā viņam bija Čehijā izdota vadītāja apliecība, viņam bija tiesības turpināt vadīt transportlīdzekļus saskaņā ar dalībvalstīs izdotu vadītāja apliecību savstarpējas atzīšanas principu, kas ir paredzēts Direktīvas 91/439 1. panta 2. punktā.

21 Šādos apstākļos *Landgericht Siegen* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālo jautājumu:

"Vai Direktīva [91/439] — 1. panta 2. punkts kopā ar 8. panta 2. un 4. punktu — ir interpretējama tādējādi, ka dalībvalsts savā teritorijā nedrīkst neatzīt vadīšanas tiesības, kas īstenotas atbilstoši citas dalībvalsts izdotai vadītāja apliecībai, un tādējādi neatzīt minētās apliecības derīgumu, jo tās turētājam pirmajā dalībvalstī ir atņemtas tiesības vadīt transportlīdzekli pēc tam, kad citā dalībvalstī viņam ir izdota tā saucamā "otrā" [..] Savienības vadītāja apliecība, ja vadīšanas tiesību atņemšana ir pamatota ar negadījumu/prettiesisku rīcību, kas hronoloģiski notikusi, pirms citā dalībvalstī tika izdota vadītāja apliecība?"

Par prejudiciālo jautājumu

22 Uzdodot savu jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, vai Direktīvas 91/439 1. panta 2. punkts un 8. panta 2. un 4. punkts ir interpretējami tādējādi, ka tie nepieļauj, ka dalībvalsts atsakās savā teritorijā atzīt tiesības vadīt transportlīdzekli, kas izriet no citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības, un līdz ar to šīs apliecības derīgumu, ja tās turētājam pirmajā dalībvalstī ir atņemtas tiesības vadīt transportlīdzekli pēc tam, kad ir izdota minētā apliecība citā dalībvalstī, bet par pārkāpumu, kas konstatēts pirms šī paša datuma.

23 Vēbers, pamatojoties uz Tiesas judikatūru (2006. gada 6. aprīļa rīkojums lietā C-227/05 *Halbritter* un 2006. gada 28. septembra rīkojums lietā C-340/05 *Kremer*), galvenokārt apgalvo, ka dalībvalsts attiecīgā gadījumā var atteikties atzīt citā dalībvalstī izdotu vadītāja apliecību tikai par rīcību, kas notikusi pēc šīs apliecības izdošanas.

24 Itālijas valdība un Eiropas Kopienu Komisija savukārt uzskata, ka tādā situācijā, kāda tiek aplūkota pamata prāvā, dalībvalstij ir tiesības atteikties atzīt citas dalībvalsts izdotas vadītāja apliecības derīgumu, pat ja šis atteikums būtu pamatots ar rīcību pirms minētās apliecības izdošanas datuma.

25 Portugāles valdība uzskata, ka Direktīvas 91/439 8. panta 2. un 4. punkta mērķis tieši ir novērst riskus, kas izriet no tādu personu rīcības, kas, ņemot vērā, ka uz laiku ir apturēta viņu vadītāja apliecības darbība kādā dalībvalstī, ierodas citā dalībvalstī, lai saņemtu otru vadītāja apliecību, kaut arī attiecībā uz tām tiek veikta procedūra, lai pārbaudītu viņu spējas vadīt transportlīdzekli, kā rezultātā viņām varētu tikt atņemtas tiesības vadīt transportlīdzekli.

26 Vispirms ir jāatgādina, ka Direktīvas 91/439 1. panta 2. punktā iekļautais vispārējais princips par dalībvalstu izdotu vadītāja apliecību savstarpēju atzīšanu tika paredzēts, lai atvieglotu tādu personu pārvietošanos, kuras apmetas uz dzīvi nevis dalībvalstī, kurā tās ir izturējušas transportlīdzekļa vadīšanas eksāmenu, bet gan citā dalībvalstī (skat. it īpaši 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-476/01 *Kapper*, *Recueil*, I-5205. lpp., 71. punkts; 2008. gada 26. jūnija spriedumus apvienotajās lietās C-329/06 un C-343/06 *Wiedemann* un *Funk*, Krājums, I-4635. lpp., 49. punkts, kā arī apvienotajās lietās no C-334/06 līdz C-336/06 *Zerche* u.c., Krājums, I-4691. lpp., 46. punkts).

27 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru minētajā 1. panta 2. punktā ir paredzēts bez jebkādām formalitātēm savstarpēji atzīt dalībvalstīs izdotas vadītāja apliecības. Šī norma paredz nepārprotamu un precīzu dalībvalstu pienākumu, kas nepieļauj nekādu rīcības brīvību, veicot šī pienākuma izpildes pasākumus (šajā sakarā skat. 1998. gada 29. oktobra spriedumu lietā C-230/97 *Awoyemi*, *Recueil*, I-6781. lpp., 41. un 42. punkts; iepriekš minētos spriedumus lietā *Kapper*, 45. punkts; lietā *Wiedemann* un *Funk*, 50. punkts, kā arī lietā *Zercke* u.c., 47. punkts).

28 Tomēr Direktīvas 91/439 8. panta 2. un 4. punkts ļauj dalībvalstīm konkrētos apstākļos un it īpaši ar ceļu satiksmes drošību saistītu iemeslu dēļ savas valsts tiesību normas par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, apturēšanu, atņemšanu un atcelšanu piemērot ikvienam vadītāja apliecības turētājam, kura parastā dzīvesvieta ir to teritorijā, un atteikties atzīt kādai personai, kas tās teritorijā ir pakļauta kādam no šiem pasākumiem, jebkuras citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības derīgumu.

29 Tiesa šajā sakarā ir atkārtoti atgādinājusi, ka Direktīvas 91/439 8. panta 4. punkta pirmā daļa veido atkāpi no vispārējā principa par vadītāja apliecību savstarpēju atzīšanu un ka šī norma līdz ar to ir interpretējama šauri (skat. it īpaši iepriekš minētos spriedumus lietā *Wiedemann* un *Funk*, 60. punkts, kā arī lietā *Zerche* u.c., 57. punkts).

30 No iesniedzējtiesas sniegtajiem precizējumiem izriet, ka dienā, kad Vēbers saņēma Čehijā izdoto vadītāja apliecību, proti, 2004. gada 18. novembrī, bija spēkā pasākums, atbilstoši kuram uz laiku — uz vienu mēnesi — bija pārtraukta viņam Vācijā izdotās vadītāja apliecības darbība, par ko tika paziņots 2004. gada 17. novembrī un kas kļuva galīgs 2004. gada 4. decembrī. Pēc savas Čehijā izdotās vadītāja apliecības saņemšanas 2005. gada 17. martā viņam tika atņemtas tiesības vadīt transportlīdzekli. Turklāt ir skaidrs, ka fakti, kas pamato gan Vēbera tiesību vadīt transportlīdzekli apturēšanu uz laiku, gan to atņemšanu, tika konstatēti 2004. gada 18. septembrī, proti, pirms dienas, kad Čehijā tika izdota minētā vadītāja apliecība.

31 Nevar uzskatīt, ka Direktīva 91/439 nosaka pienākumu atzīt šādos apstākļos izdotas vadītāja apliecības derīgumu.

32 Tiesai, protams, ir bijusi iespēja atzīt, ka dalībvalsts var izmantot Direktīvas 91/439 8. panta 2. punktā piedāvāto iespēju citas dalībvalsts izdotas vadītāja apliecības turētājam piemērot savas tiesību normas jautājumā par tiesību vadīt transportlīdzekli atņemšanu tikai saistībā ar minētā turētāja rīcību pēc šīs apliecības saņemšanas (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Wiedemann* un *Funk*, 59. punkts, kā arī lietā *Zerche* u.c., 56. punkts; iepriekš minētos rīkojumus lietā *Halbritter*, 38. punkts, un lietā *Kremer*, 35. punkts).

33 Tomēr vadītāja apliecības atņemšanu ieinteresētajai personai lietā *Kremer*, kurā tika izdots iepriekš minētais rīkojums, nepapildināja aizliegums iegūt jaunu apliecību. Lietās, kurās tika pieņemti pārējie iepriekšējā punktā minētie nolēmumi, visi uz laiku noteiktie aizliegumi iegūt jaunu apliecību, kas papildināja vadītāja apliecības atņemšanu, bija izbeiguši pastāvēt dienā, kad tā tika izdota.

34 Ņemot vērā šos apsvērumus, Tiesa atzina, ka dalībvalsts varēja izmantot Direktīvas 91/439 8. panta 2. punktā paredzēto iespēju tikai saistībā ar ieinteresētās personas rīcību pēc citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības saņemšanas. Šī norma neļauj dalībvalstij, kurā atrodas kādas personas parastā dzīvesvieta, atteikties atzīt citā dalībvalstī izdotu vadītāja apliecību tikai tāpēc vien, ka šīs apliecības turētājam agrāk ir atņemta iepriekšējā apliecība pirmajā dalībvalstī (iepriekš minētie spriedumi lietā *Wiedemann* un *Funk*, 66. punkts, kā arī lietā *Zerche* u.c., 63. punkts).

35 Pavisam citādāk ir situācijā, kas tiek aplūkota pamata prāvā. Pirmkārt, kad Vēbers saņēma Čehijā izdoto vadītāja apliecību, viņš bija pakļauts pasākumam, ko veica Vācijas kompetentās iestādes un atbilstoši kuram uz laiku bija pārtraukta viņa Vācijā izdotās vadītāja apliecības darbība. Otrkārt, pēc Čehijā izdotās vadītāja apliecības saņemšanas viņam tika atņemtas tiesības vadīt transportlīdzekli, kas bija sods par tiem pašiem faktiem, ar ko bija pamatota apliecības darbības pārtraukšana uz laiku.

36 Šādā situācijā kompetentajām iestādēm tāpat kā dalībvalsts tiesām dotā iespēja atteikties atzīt tādas vadītāja apliecības derīgumu, ko citā dalībvalstī saņēmusi kāda persona, kurai uz laiku ir pārtraukta viņas vadītāja apliecības darbība pirmajā dalībvalstī, pamatojoties uz Direktīvas 91/439 noteikumiem un it īpaši tās 8. panta 4. punktu, ir jāatzīst pilnībā un galīgi, ja pēc īslaicīgas darbības pārtraukšanas ir sekojusi tiesību vadīt transportlīdzekli atņemšana, kas veidoja sodu par tiem pašiem faktiem (šajā sakarā skat. 2008. gada 3. jūlija rīkojumu lietā C-225/07 *Möginger*, 41. punkts). Tam, ka tiesību vadīt transportlīdzekli atņemšana ir paziņota pēc dienas, kad tika izdota jauna vadītāja apliecība, šajā gadījumā nav nozīmes, jo iemesli, kas pamato šādu pasākumu, pastāv šajā pašā dienā (*a contrario* skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Kapper*, 74. punkts).

37 Jebkuras citas interpretācijas rezultātā Direktīvas 91/439 8. panta 4. punkta pirmajā daļā paredzētā dalībvalsts iespēja atteikties atzīt tādas vadītāja apliecības derīgumu, ko

citā dalībvalstī saņēmusi persona, kurai tās teritorijā ir atņemtas tiesības vadīt transportlīdzekli, zaudētu jebkādu jēgu.

38 Kā ir norādījis ģenerāladvokāts secinājumu 42. punktā, dalībvalsts, kuras teritorijā ir izdarīts pārkāpums, ir vienīgā, kam ir tiesības par to noteikt sodu, attiecīgā gadījumā atņemot vadītāja apliecību vai atņemot tiesības vadīt transportlīdzekli un nosakot vai nenosakot laika posmu, kurā ir aizliegts iegūt jaunu apliecību.

39 Ja dalībvalstij būtu pienākums atzīt citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības derīgumu tāpēc, ka šīs apliecības turētājs nav izdarījis nevienu pārkāpumu pirmās dalībvalsts teritorijā pēc šīs apliecības izdošanas, kaut arī viņam joprojām ir atņemtas tiesības vadīt transportlīdzekli, ko pamato fakti, kuri radušies pirms šīs izdošanas, pārkāpumu izdarītāji, kuri sodāmi ar apliecības atņemšanu, tiktu mudināti nekavējoties ierasties citā dalībvalstī, lai izvairītos no administratīvām sekām vai krimināsoda par minētajiem pārkāpumiem, un pilnībā grautu paļāvību, ar ko ir pamatota vadītāja apliecību savstarpējas atzīšanas sistēma.

40 Turklāt, kā Komisija to ir uzsvērusi savos rakstveida apsvērumos, tas, ka tādā situācijā, kāda tiek aplūkota pamata prāvā, tiek atzīts Vēberam Čehijas iestāžu izdotās vadītāja apliecības derīgums, kaut arī šīs apliecības izdošanas dienā viņš joprojām bija Vācijā izdotās vadītāja apliecības turētājs, apdraud gan Direktīvas 91/439 jēgu, gan tās 7. panta 5. punkta būtību, saskaņā ar kuru persona var būt tikai vienas dalībvalsts izdotas vadītāja apliecības turētājs.

41 Līdz ar to uz uzdoto jautājumu ir jāatbild tā, ka Direktīvas 91/439 1. panta 2. punkts un 8. panta 2. un 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie pieļauj, ka dalībvalsts atsakās savā teritorijā atzīt tiesības vadīt transportlīdzekli, kas izriet no vadītāja apliecības, kura citā dalībvalstī ir izdota personai, kam pirmās dalībvalsts teritorijā ir atņemtas tiesības vadīt transportlīdzekli, kaut arī šī atņemšana ir paziņota pēc minētās apliecības izdošanas, jo

tā tika saņemta laika posmā, kad bija pārtraukta pirmajā valstī izdotās apliecības darbība, un gan šī apliecības darbības pārtraukšana, gan minētā apliecības atņemšana ir pamatota ar iemesliem, kas bija otrās vadītāja apliecības izdošanas dienā.

Par tiesāšanās izdevumiem

42 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Padomes 1991. gada 29. jūlija Direktīvas 91/439/EEK par vadītāju apliecībām, kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 29. septembra Regulu (EK) Nr. 1882/2003, 1. panta 2. punkts un 8. panta 2. un 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie pieļauj, ka dalībvalsts atsakās savā teritorijā atzīt tiesības vadīt transportlīdzekli, kas izriet no vadītāja apliecības, kura citā dalībvalstī ir izdota personai, kam pirmās dalībvalsts teritorijā ir atņemtas tiesības vadīt transportlīdzekli, kaut arī šī atņemšana ir paziņota pēc minētās apliecības izdošanas, jo tā tika saņemta laika posmā, kad bija pārtraukta pirmajā valstī izdotās apliecības darbība, un gan šī apliecības darbības pārtraukšana, gan minētā apliecības atņemšana ir pamatota ar iemesliem, kas bija otrās vadītāja apliecības izdošanas dienā.

[Paraksti]